

A v smrtni sili partizan še vteče,
grmeči streli pa za njim gredo
in ob potoku, ki po strugi teče,
on padel je za našo svobodo.

»Tovariš Živko, narodu svobodo!«
iz mojih ust iztrgal se je glas.
»V borbo greš čez daljno tiho goro,
ostani zdrav in ne pozabi nas!«

Ko sva midva se zadnjič poslovila,
v slovo desnico svojo si mi dal:
»Fašizmu smrt, tovarišica draga,
nasvidenje nad zvezdami!« dejal.

Al' zdaj te hladna, črna zemlja krije,
v grobu veneš, ti slovenski cvet.
Sovražniku pa zadnja ura bije,
tovariš tvoj osvoboduje svet.

Pavla Benedik-Tatjana

Brez naslova

Gozd je zelenel,
travniki cveteli so v cvetoči pomladi,
srečala sem te,
bil partizan si mladi;
se spominjajoč
najine velike triletne ljubavi,
fantič predragi
odšel si v tiho noč.

Koliko noči
s puško v roki prebil si do takrat,
ko v bitki vroči
naravo objel je jesenski hlad;
ranjen obležal na svojih rodni tleh,
za svobodo zlato
si se žrtvoval.

Klici na pomoč,
klici bolester so odmevali v tiho noč
dvanajst težkih ur,
smrt ti prinesla je zadnjo moč;
se spominjajoč najine velike triletne ljubavi
v besedah zadnjih
si še klical me.

Ne pozabim te!
Naj bom edina, ki šla sem za teboj,
nadaljujem naj,
da bo izpolnjen začetek tvoj.
Ni dovolj solza,
ki bi kropile prerano gomilo.
Sin slovenske zemlje
te bo maščeval.

Pavla Benedik—Tatjana